

De naderende feestdagen zijn voor veel weduwen en weduwnaars een verschrikking. Maar ook een gewone zondag stukslaan, kan al een opgave zijn. De Vinkelse lotgenotengroep met de merkwaardige naam Collega's ('gewoon omdat die minder beladen is dan lotgenoten') snapt precies waarom. „Ik heb zóveel aan Collega's gehad. Dat gun ik iedereen.”

door **Joris Roes** ● illustraties **Lobke van Aar**

Het lompste dat Yvonne Krassenburg (55) te horen kreeg na de dood van haar man? „Ach, zoveel. Zeggen de mensen: Ben je nu nog verdrietig? Het is al een jaar geleden! Of: Ach meid, je ziet er goed uit en er zijn mannen zat. Jij komt wel weer iemand tegen.” Nog zo'n voorbeeld: „We deden altijd samen boodschappen. Na zijn dood moest ik alleen gaan. Stond ik een keer te huilen, omdat ik hem op dat moment heel erg miste. Zegt iemand: 'Wat huil je nou? Ik moet elke week alleen boodschappen doen. Zó lomp. Over het onbegrip heb ik me vaak verbaasd.'”

Nu, zeventien jaar na de dood van Arnold, doet ze dat nog. „De nieuwe generatie jonge weduwen en weduwnaars hebben dezelfde ervaringen als ik. Ook zij stuiten op onbegrip. Terwijl steun zo ontzettend belangrijk is.”

Yvonne was 38 jaar toen haar man in 1992 aan kanker overleed. „Twee kinderen hebben we, van elf en dertien jaar toen. Daar stond ik, veel te jong om weduwe te zijn.” Begeleiding was niet voorhanden. „Voor oudere mensen die alleen komen te staan, is er veel beschikbaar vanuit het ouderenwerk. Maar de jonge weduwen en weduwnaars vormen een vergeten groep.”

In de jaren die volgden kreeg Krassenburg haar leven weer langzaam op de rit. „Maar het bleef me verbazen dat er niets geregeld was voor jonge mensen. In 1999 kreeg ik een krantenartikel in handen uit het westen van het land. Daar was een lotgenotengroep opgericht voor jonge weduwen. Ik dacht: dát ga ik doen voor deze omgeving.” Krassenburg nam de naam over die in het westen werd gekozen. „Collega's. Dat is

Yvonne Krassenburg is nu samen met partner Wim. Zij was 38 jaar toen haar man in 1992 aan kanker overleed:

'Jonge weduwen en weduwnaars vormen een vergeten groep'

minder beladen dan lotgenoten.” Collega's bleek een regelrechte klapper. „Op een artikel over de oprichting in het Brabants Dagblad kwamen tientallen mensen af. We bleken te voldoen aan een grote behoefte. Her- en erkenning van het verdriet geeft heel veel steun.”

Tien jaar later bestaat de club nog. De gemiddelde leeftijd van de leden is 45 jaar. Elke twee maanden komen ze samen in Vinkel. Daarnaast zijn er tal van activiteiten. „Elke maand gaan we uit eten, en een zondag wandelen of fietsen. Jaarlijks gaat de club naar zee, op wintersport en wordt er een barbecue gehouden. „Daarnaast zijn er leden die buiten de activiteiten om veel met elkaar optrekken. Samen kamperen bijvoorbeeld.”

Wat tijdens al die gezelligheid niet uit kan blijven: nieuwe relaties. „Het is niet ons doel, we zijn géén datingbureau”, zegt Krassenburg. „Soms bellen er wel eens vrouwen die informeren hoeveel mannen er lid zijn. Dan zeg ik meteen dat dát niet het doel is.”

Desondanks werd ze zelf ook weer gelukkig dankzij de eigen club. „Wim kwam op een dag aanfietsen. We leerden elkaar kennen, hadden raakvlakken en dezelfde humor. Na een tijdje werd ik verliefd. Ik wist niet wat me overkwam, was verward. Verliefd worden, dat het nog kon.”

Wim en Yvonne wonen alweer jaren samen. Maar zij is nog steeds de kartrekker van Collega's. „De meeste mensen vertrekken hier als ze hun leven weer hebben opgepakt. Sommigen kunnen geen afscheid nemen. Die mogen best blijven hangen. En wij? Ach, ik heb zóveel aan Collega's gehad. Dat gun ik iedereen. Daarom blijf ik me inzetten.”

